HÖGT SPEL

Ett roseäfventyr berättadt af
REINHOLD WINTER.

Forts. fr. föreg. n:r.

Jag saluterade honom så vältaligt med mina revolvrar, att han fann för godt att ställa sig min uppmaning till efterrättelse. Om ett ögonblick försvann han bakom gathörnet. Jag vred dolken ur dörren, tog den med mig och stängde sedan porten med dubbla riglar.

I portierens rum brann en matt gaslåga. Jag tittade in där och såg mannen, tungt sofvande, sitta lutad emot bordet, med en halfrökt cigarr mellan läpparne. Jag tog denna cigarr och gick.

Om ett par minuter befann jag mig åter på mitt rum. Och nu, då faran väl var öfver, skakade hela min kropp af en våldsam frossa.

Mitt byte och mina vittnen, dolken och dyrken, lågo på mitt bord.

Jag kunde omöjligen somna och var helt glad, då mitt repeterur sade mig, att klockan var fyra och att det alltså var tid att tänka på afresan.

Då jag öfvertänkte detta besynnerliga sofvande och det äfventyr, jag upplefvat under natten, kände jag mig nästan böjd att betrakta hela den djärfva anläggningen som en underlig dröm, i stället för en verklig händelse, som passerat på ett af den fria riksstaden Hamburgs förnämsta hotell i juli månad 1873. Jag tyckte att man skulle äga rätt att beteckna ett uppträde af detta slag, skildradt i en roman, såsom osannolikt och öfverdrifvet, och dock hade alltsammans verkligen händt och jag hade varit den ene af de handlande personerna. Såsom bevis på händelsens verklighet hade jag i mitt våld kvinnoröfvarens dolk och dyrk samt därtill, om det kunde vara något bevis, portierens halfrökta cigarr, hvilken uppenbarligen blifvit indränkt med någon opiumlösning, liksom champagnen torde hafva blifvit tillsatt med något verksamt rogifvande medel.

Klockan fattades blott en kvart i fem och det var uppenbart, att ingen resa nu på morgonen kunde bli af. Jag beslöt därför att gå ned till hamnen och se efter om Virginia verkligen försvunnit från Hamburg eller om mr Jefferson möjligen haft den oförsyntheten att stanna kvar, i afsikt att göra ett nytt försök.

Det var redan lifligt ute på gatorna och på de hundratals fartygen i hamnen var allt i full verksamhet. Ångvinschärne pustade, taljor och spel gnisslade och på kajen vimlade det som i en myrstack. Jag blef om en stund alldeles yr i hufvudet och fann snart, att jag icke skulle, i detta virrvarr, kunna hjälpa mig till rätta på egen hand. Jag vände mig därför till en tulltjänsteman och frågade, om brasilianska lustjakten Virginia under natten lämnat Hamburg...

Mannen bejakade frågan. Virginia hade vid tretiden lyftat ankar och gått sin väg samt hade för en halftimme sedan, enligt ingånget telegram, passerat Cuxhaven.

Alltså var master Jefferson försvunnen. Jag lyckönskade mig därtill, ty ett sammanträffande mellan oss skulle möjligen kunnat medföra svåra följder.

Först vid middagstiden vaknade mina reskamrater, på det högsta förvånade öfver sin långvariga sömn. Jag berättade Ferdinand och hr Altenberg mitt nattliga äfventyr med amerikanaren och fann det emottaget med ett tviflande löje. Dyrken och dolken jämte deras eegt redlösa tillstånd öfvertygade dem dock om sanningen af min utsago och båda betygade mig sin lifligaste tacksamhet.

För att fullt utreda sakens sammanhang gick jag, i Ferdinands sällskap, ned till portieren, som nu var vaken, men led af den ohyggligaste hufvudvärk, och lät honom berätta, hvad han hade sig bekant om amerikanarens inträngande i hotellet.

Mannen hade vid två-tiden på natten ämnat tillstänga porten åt gatan, då en herre, som var insvept i en vid kappa och hvilken han förut ett par gånger sett gå in i hotellet under dagens lopp, inkommit och anhållit att dörren skulle få stå öppen en halftimme, enär han ämnade besöka herrn i No. 19 på en stund. Såsom ersättning för sin väntan hade portvakten erhållit icke mindre än 20 mark och dessutom hade främlingen bjudit honom en cigarr, hvilken portieren genast tändt på gaslågan. Om en kvarts timme eller så hade mannen sömnat och visste sedan icke, hvad som passerat.

Jag lät på ett apotek undersöka cigarren och fick min misstanke besannad. Tobaksskärnan var så starkt bemängd med opiat, att rökaren ovillkorligen skulle blifvit döfvad.

Vi kommo öfverens om, att damerna ingenting skulle få veta, om hvad som händt, åtminstone icke ännu. Fru Altenberg närmade sig emellertid till mig under dagens lopp och begärde förklaring öfver min varning föregående afton. Jag ville icke ännu säga henne hela sammanhanget, utan nöjde mig med att yttra:

— Men min fru, om ni druckit mr Jeffersons champagne ombord på Virginia och sömnat där, hvar hade ni då befunnit er vid det här laget —?

— Ni tror sålunda? frågade hon och såg skarpt på mig.

— Allt och intet, svarade jag, höjande på axlarne.

— Det ligger något under detta, återtog hon. Ni måste förklara er.

— I morgon, om ni så önskar, icke i dag, i morgon blir det ju i alla fall en — förklaringarnes dag.

Hon riktade åter på mig en skarp, forskande blick, hvilken jag icke förstod, och vände sig sedan till Ferdinand.

Illys uppförande emot mig hade allt sedan uppträdet i Heidelberg synts mig högst sällsamt. Det föreföll mig, som om hon ansett, att det mellan oss funnits ett slags band, som knytes af den gemensamma kännedom om en viktig hemlighet och som om hon nu på sätt och vis räknade mig som sin bundsförvandt. Då jag sammanställde detta hennes uppförande med Don Miguels korta yttrande om den fräcka mystifikation, för hvilken vi varit utsatta, så blef följden den, att jag — begrep mindre än någensin.

Under loppet af dagen besågo vi Hamburgs icke särdeles talrika märkvärdigheter och klockan 9 på aftonen begåfvo vi oss med nattåget till Kiel, dit vi anlände vid midnattstiden.

Resan öfver Bälten till Korsör var obehaglig, ty det gick hård sjö och ångaren var fullpackad af passagerare. Efter sex timmars färd, landade vi dock välbehållna på Selands strand, fingo våra säker fullbehandlade och rullade snart med snälltåget fram emot Köpenhamn. Vid middagstiden hade vi uppnått den danska konungastaden.

Vi togo tvänne droskor och åkte utan uppehåll den långa vägen till Norges gade, där hotell Phoenix är beläget. Vi fingo här genast rum, och medtagna af den långa, nattliga resan beslöto vi, att samt och synnerligen taga oss en stunds hvila.

— Tiden är nu slut, yttrade Illy till mig med hviskande stämma, då hon en gång passerade förbi mig. Jag har icke glömt hvarken mitt löfte eller min plikt att infria det. Om ett par timmar skola vi stå på det klara med hvarandra.

Ändtligen! — ljöd det inom mig. Ändtligen skulle då nu den långa och invecklade gåtan omsider lösas, skulle allt bli klart och skulle, framför allt, hela äfventyret få en lyckig utgång?

Jag kastade mig på en soffa, men sömnen flydde mig. Däremot dref min uppjagade fantasi med min inbillning det lifligaste spel och i min hjärna tumlade skiftande bilder omkring i vild yra. Jag såg Illy som slafinna, jagad med blodhundar; jag såg henne höljd i en nattsvart mantel och strax därpå klädd i en bruds snöhvita skrud, med myrtenkrona på hufvudet och halsoch armleder gnistrande af diamanter. Därpå sammanblandades allt i en oredig gyckande härfva, och jag tyckte mig själf simma i ett haf af bläck, kämpande med master Jefferson, hvilken med en blåhärdad dolk ville afskära min strupe.

En dödande ångest kom öfver mig. Allt var tyst som i grafven; kallsvetten parlade på min panna, och jag såg döden i hvarje ögonblick komma närmare. Då väcktes jag plötsligt ur min sjukliga slummer af en häftig knackning på dörren. Jag sprang upp.

I nästa ögonblick stod jag yrvaken midt på golfvet, oförmögen att få mina tankar klarade.

TJUGUFJÄRDE KAPITLET.

Gåtan löses.

Knackningen förnyades.

— Stig in! ropade jag.

Dörren gick upp och — Don Miguel inträdde.

Han kom uppenbarligen direkt från bangården, därom vittnade hans kläder, som nu icke buro samma präglet af elegans som vanligt. Den långa par force-resan hade dessutom på hans ansikte kvarlämnat märkbara spår af tröttheet. Icke desto mindre gick han lifligt emot mig och räckte mig vänstra handen; den högra bar han i band.

— När kom ni hit? frågade han.

— För fyra timmar sedan.

— Och jag kommer nu öfver Fredricia — Middelfart — Nyborg. Vill ni höra mig?

— Var god tag plats.

Don Miguel slog sig ned i soffan och jag satte mig på en stol vid fönstret.

— Ni påminner er, började han, att jag, då vi på Rigi skildes åt, ämnade taga vägen till Italien. Emellertid ville jag dessföreinnan samtala med min i Zürich kvarlämnade detektiv och inhämta hans råd i afseende på denna färd, hvilken han genast förklarade absolut gagnlös, under bestämdt påstående, att våra rymmare tagit vägen åt annat håll. Han skickade mig i stället ut på små exkursioner till Maria Einsiedeln och flera andra ställen i närheten, men uppmanade mig att taga Zürich till mitt hufvudkvarter och att icke blifva längre borta från denna stad än högst 24 timmar. Själf tog han vägen. Gud vete hvart, men redan två dagar därefter hade jag telegram från honom. Mr Lefrain hade funnit den han sökte i Basel och uppmanade mig att komma efter.

Att omtala på hvad sätt vi genom telegrafen och kommissionärer underhöllo förbindelsen med hvarandra blefve för vidlyftigt. Först i Strassburg sammanträffade jag personligen med mr Lefrain, hvilken då lyckats komma i beröring med den sköna, som nu under namn af fru Gérard, medföljde en fransk järnvägsingenjör af detta namn. Naturligtvis var det bäst för oss, att jag höll mig undan och öfverlämnade åt min detektiv att sköta spelet på egen hand.

Det gjorde han också som en hel karl och...

Hit hade Don Miguel hunnit i sin berättelse, då dörren häftigt rycktes upp och Ferdinand störtade in, likblek, med kläderna i oordning och skälfvande i alla leder.

— För Guds skull, hvad fattas dig! utropade jag och sprang fram för att stödja honom, ty jag såg, huru han vacklade.

Han pressade hårdt handen emot hjärtat och hans läppar rörde sig, utan att kunna frambringa ett ljud. I blickarne låg en afgrund af förtvifvlan och ångest och han stirrade på mig, som om han varit sinnesrubbad.

— Hvad fattas dig? upprepade jag.

Han gjorde ännu ett försök att tala, men kunde icke. Då lyfte han upp till mig sin konvulsiviskt sammankrutna vänstra hand, mellan hvars fingrar jag varseblef ett sammanskrynkladt papper. Jag tog detsamma, vecklade upp det och läste följande:

Älskade vän!

Tack för all den kärlek, du ägnat mig! Tack och — farväl! Våra banor skiljas här för att aldrig mer råkas. Den stackars, okända Illy — en blomma vid vägen — var allt för ringa att blifva Ferdinand Rosenbrands maka. Sök mig icke, det vore fåfängt. Du finner aldrig den, som några korta, lyckliga dagar varit din älskade.

Illy.

Detta var sålunda slutet — upplösningen! Hon hade nu dömt sig själf. Hon var icke värdig att blifva lyckligt vid min väns sida. Och ur djupet af mitt hjärta utropade jag:

— Stackars Ferdinand!

Han lutade sin heta panna emot min skuldra och jag såg, huru den ena tåren efter den andra sipprade fram mellan hans halfslutna ögonlock. Hans hjärta bultade, som om det velat spränga sitt fängsel.

Don Miguel hade grannlaga nog lämnat rummet, utan att vi märkte det. Jag förde Ferdinand till en soffa och öppnade ett fönster.

Det tålde länge, innan han sansade sig så mycket, att han kunde besvara mina frågor. Genom hans afbrutna ord och meningar förstod jag emellertid, att han, såsom vi öfverenskommit, lagt sig att hvila så fort vi ankommit till hotellet, att han vid uppvaknandet funnit Illys biljett på sitt bord. Han hade då genast rusat in till mig och detta var allt hvad han visste.

Grusade voro alla hans förhoppningar, gäckad hans kärlek, sköflad hans drömda lycka. Det var ett fruktansvärdt slag, som drabbat honom, och trots den afsky, jag nu kände öfver den kvinna, som tillfogat honom denna sorg, kunde jag icke annat än hysa det lifligaste deltagande för hans olycka.

— Jag är trött vid lifvet, yttrade han plötsligt och hans stämma darade af kval. Mitt lif är förfeladt, min kraft är bruten, men hvad gör det? Följ mig nu hem till mina föräldrar, så ragar du mättet af dina vänskapsuppoffringar emot mig.

Han reste sig upp ur soffan och räckte mig sin hand, hvilken jag varmt tryckte.

— Vänlan! yttrade han därpå och sönderkrossade de sista tårarne i sina ögonvrår: man skall ju visa sig stark, fastän hjärtat blöder. Kom, min vän!

I detta ögonblick gick dörren upp och en reslig, vacker gubbe med snöhvitt hår och skägg trädde in i rummet.

Ferdinand stirrade en stund förvånad på honom.

— Min far! utropade han därpå plötsligt och störtade i den gamles utbredda armar.

— Min son! svarade gubben och tryckte hjärtligt ynglingen till sitt bröst. Så återfinner jag dig då ändtligen! Men, tillade han, i det han drog fram i rummet och betraktade sonens förstörda ansikte, hvad du är blek och medtagen! Är du sjuk?

— Icke till kroppen, min far, svarade Ferdinand.

— Käraste Ferdinand, hvad jag är glad öfver att ha återfått dig, fortfor fadern, och hvad din mor skall bli glad, och så... Ah! det var sant! Jag är ju icke ensam. Tillåt mig presentera — din kusin Leonore!

Ferdinand och jag vände oss på en gång om, maskinmässigt som ett par automater.

På rummets tröskel stod en ung flicka, strålande af skönhet, i elegant dräkt och med hållning som en kejsarinna. En bred flod af solljus öfverströmmade den härliga uppenbarelsen och dock stirrade vi båda på henne, som hade det fruktansvärdaste spöke ur jordens innanmäte plötsligt uppstigit inför våra blickar. Hennes ögon gnistrade, mannen log och kinderna glödde af den varmaste hälsofärg, under det barnen vårdsamt höjde och sänkte sig. Hon var förtrolland och förtrollade voro vi båda. Huru länge vi stodo där som bildstoder midt emot hvarandra, vet jag icke, men det vet jag, att tjuserskan plötsligt utsträckte sin hand och yttrade:

— Välkommen åter, kusin!

Och i samma ögonblick störtade Ferdinand på knä för henne och jublade: Illy, Illy! i nästan vansinnig fröjd slingrade han sina armar omkring den sylfidiska gestalten.

— Illy!

Ja, det var Illy — vår reskamrat, som nu uppträdde i en ny skepnad — den sanna.

— För denna upptäckt sammanstörtade alla äfventyrets mystiska frågor till ett intet och blott en och annan omständighet behöfde ännu förklaring.

Där stod hon nu, omstrålad af segerfröjd, underbart skön, och såg honom, den halstarrige, vansinnig af kärlek och fröjd vid sina fötter. Men hon var själf besegrad i sin seger. Äfven hennes hela varelse genomsträlades af den lyckliga, hängifna kärlekens jubel, och hon slingrade utan pryderi sina armar kring Ferdinands hals och kysste hans panna.

Aldrig hade den unga flickan synts mig så skön, som nu, då hennes rika inre lif bröt fram i full kraft och besjälade hennes ord, rörelser och blickar.

Ferdinands yra varade länge och var så gripande, att man icke utan rörelse kunde se densamma. Fadern betraktade sin son med tillfredsställelse, hvari dock ett litet skalkaktigt löje blandade sig, och han frågade:

— Nå Ferdinand! Har du ännu lust att resa Europa rundt för att undkomma din afskyvärda kusin?

— **Aldrig, utropade han; aldrig, sedan jag, som andra dårar, gått öfver än efter vatten.**

TJUGUFEMTE KAPITLET.

Slutet.

Några timmar förgingo i jubel, fröjd och lycka.

Och dock hade den unga flickan spelat ett högt spel — ett spel, hvars följder kunnat blifva svårare än någon, minst hon själf, varit i stånd att beräkna.

Hennes stolthet hade känt sig kränkt af den afsky för henne, som Ferdinand lagt i dagen, och i hennes sinne mognade snart nog en plan till hämnd på kusinen, som icke ens ville se henne och som, för att slippa det, öfvergaf föräldrar, hem och fosterland och som en flykting irrade omkring i främmande länder. Hon meddelade Ferdinands föräldrar denna sin plan och de båda gamla, som ingenting högre önskade, än att Ferdinand och Leonore skulle blifva ett par, gingo utan svårighet in på förslaget. Till ressällskap åt henne anskaffade friherre Efraim en af honom känd språklärare Altenberg, hans fru och dotter, och så begaf sig denna lilla kvartett på upptäcktsresa efter Ferdinand, hvilken de påträffade i München.

Huru äfventyret sedermera utvecklat sig, är af det föregående bekant, och nu var det för oss icke svårt att utpeka den spion, som underrättat friherre Efraim Rosenbrand om hans sons adress, liksom det äfven blef klart, att den gamle, skalkfullt nog, telegraferade till honom om hans eget frieri och förestående förlofning.

Åtskilliga tillstötande omständigheter hade emellertid vållat, att det hela kunnat få ett tragiskt slut, ehuru allt lyckligtvis vändts till det bästa. De ganska invecklade förhållandena härvid klarerades fullständigt af Don Miguels berättelse, hvilken han aflät inför mig på aftonen, då vi äter blifvit allena.

— Min detektiv skötte, som jag förut sagt er, sina saker som en hel karl, började han. Han hade lyckats att sätta sig i förbindelse med mr Gérard och kunde utan svårighet öfvertala honom och hans vackra följeslagerska att göra ett besök på slagfältet vid Sedan. Nå väl! När vi väl voro på ort och ställe, häktade min detektiv den sköna frun, på grund af min angifvelse om juvelstölden, och så trodde vi, att saken var klar.

Men det var just det den icke var. Hr Gérard, mannen, rörde upp himmel och jord, rasade som ett lejon, svor på att vi misstagit oss och manade ut mig på duell, i förskott, till dess han bevisat, att hans hustru vore en helt annan person än den vi antogo. Den unga frun smälte i tårar, bedyrade, att hon aldrig förr än nu sett mig och att hon hvarken samman träffat med mig i Zürich eller på Rigi, där hon emellertid varit i sin mans sällskap. I och för anskaffande af bevis skyndade vi nu till Paris, det fortaste vi kunde, och här lade hr Gérard genom fullgoda handlingar i dagen, att hans fru var född brasilianska; att hon var oäkta dotter af en plantageägare, blifvit af sin skurkaktige halfbror såld som slafinna till en annan skurk, hvars lidelse uppeggats af hennes ovanliga skönhet, att hon rymt ur sitt fängelse, med tillhjälp af mr Gérard, hvilken haft anställning vid någon järnvägsundersökning i närheten och därunder lärt känna och älska henne; att båda begifvit sig till Europa ombord på ett fransyskt skepp, destinerad till Hamburg, men att de, ute på hafvet, till följd af något slags hafveri med ångaren, kommit öfver till ett annat fartyg, hvilket gick på Marseille, att de för länge sedan voro lagligt vigda och att unga frun aldrig varit i Paris förrän nu.

Nu stodo vi där sålunda utan alla spår efter var diamantrymmerska, till dess jag helt plötsligt påminde mig den öfverenskommelse, baron Rosenbrand, master Jefferson och jag ingått på Rigi, att telegrafera till hvarandra om våra upptäckter. Jag hade hittills glömt denna min plikt, men fullgjorde nu densamma och fick från firman i Luzern genast det svar, att baron Rosenbrand också funnit — den vi sökte. Det måste alltså finnas tvänne kvinnor, som voro hvarandra fullkomligt lika och dessa hade, genom några slumpens besynnerliga nycker, blifvit invecklade i följderna af samma äfventyr. Min detektivs misstro hade emellertid nu blifvit väckt; han besökte ännu en gång den lilla figurantskan, mälle Julies kammarjungfru, och skrämde henne snart att tillstå, att hon bedragit oss. Det porträtt, hon lämnat honom, var alls icke af den förryssda aktrisen, utan af en svensk fröken, hvilken en gång på en soiré för välgörande ändamål i kostym sjungit en aria ur Regementets dotter och därefter dorträterat sig i kostym. Figurantskan hade då tjänat som sälfvertvätterska i det hus, där den svenska fröken var inackorderad och hade bedt henne om porträttet, hvilket hon också erhållit. Då hon ansattes i fråga om mälle Julies rymning, hade hon fallit på den idén, att lämna mr Lefrain detta kort, som i alla fall icke var mycket olikt skådespelerskan.

Nu voro förhållandena sålunda tämligen klara i denna punkt, men nu återstod frågan, hvar skulle vi återfinna rymmerskan? Dock vi behöfde icke göra oss besvär. Under sin hemliga mission hade min kusin hunnit till S:t Petersburg, där helt oförmodadt sammanträffat med sin f. d. älskarinna — lyckats återfå de stulna smyckena. Härom underrättade han mig nu genom telegram och så var allt klart.

Men jag ville ännu en gång återse er och den kvinna, efter hvilken vi jagat. Och sedan jag korsat min värja med mr Gérard, hvilken sårade mig lätt i armen, begaf jag mig genom natt och dag efter er...

Så lydde i korthet Don Miguels berättelse och nu visste jag allt äval jag ville veta. Nu förstod jag ur Altenbergs missnöje öfver mitt spionerl, äfvensom Illys ångest, då jag lade porträttet framför henne vid vår musikstund i Heidelberg. Jag insåg äfven, hvarför hon efter detta betraktade mig som ett slags bundsförvandt: hon trodde att jag till fullo visste hvem hon var och att jag kände hennes planer, under det jag i själfva verket hade helt andra tankar. Och den kvinnan jag observerat på teatern i Basel och med hvilken jag sedan sammanträffat i Strassburgs Münster var icke Illy, utan madame Gérard.

* * *

I början af september månad samma år firades på Rosenvik ett lysande bröllop. Aldrig hade någon sett en fagrare brud eller en lyckligare brudgum.

Fru Altenberg hade klädt bruden, lilla Mia var en liten obeskrifligt söt första brudtärna och jag och Don Miguel befunno oss bland marskalkarne.

Sedan dess ha många år gått förbi, men Ferdinand och Illy — hon heter fortfarande så — äro ännu alltjämt lika lyckliga. Båda vunno på den unga friherrinnans höga spel; det enda, som Ferdinand miste, var sin misantropi och sin svartsjuka. Då han sedan gungade sina små "önskebarn" på sina knän, lutande sig emot sin maka och strålade i glansen af sin husliga sällhet, då bedyrade han högt och heligt, att bland alla, som gått öfver än efter vatten, ingen varit lyckligare än han. Och friherrinnan tillade å sin sida, att få af jordens kvinnor på lyckans lotteri vunnit en så hög vinst som hon, men så hade kanske heller icke en bland tio tusende vågat sig på ett så högt spel.

SLUT.

Vår nya följetong
"SPIONEN FRÅN KRONSTADT"
börjar i nästa nummer.

Lidande kvinna af medelålder.

Mrs. Doucette omtalar sina pinsamma symptom under den kritiska perioden och huru hon fann lindring.

Belleville, Nova Scotia, Can. — "För tre år sedan led jag svårt af hvad läkarna kallade "change of life". Jag var så illa däran, att jag måste ligga till sängs. Några vänner rådde mig att taga Lydia E. Pinkham's Vegetable Compound, och det hjälpte mig från början. Det var den enda medicin, som jag tog, hvilken hjälpte mig, och jag rekommenderar den. Ni vet icke, huru tacksam jag är. Jag gifver eder tillåtelse att publicera det goda eder medicin gjort för mig". — Mrs. Simon Doucette, Belleville, Yarmouth Co., Nova Scotia, Canada.

Sådana varnande symptom som kväfningsanfall, heta ilningar, hufvudvärk, ryggvärk, rädsla för kommande ondt, skygghet, öronsusningar, hjärtklappning, gnistor för ögonen, oregelbundenheter, förstoppning, växlande aptit, svaghet och bekymmer samt svindel uppmärksammas genast af intelligenta kvinnor, som nalkas den perioden i lifvet, då kvinnans stora förändring kan väntas.

Lydia E. Pinkham's Vegetable Compound styrker den kvinnliga organismen och bygger upp det försvagade nervsystemet. Det har fört många kvinnor säkra genom dessa kriser.

Om ni önskar speciellt råd, tillskrif Lydia E. Pinkham Medicine Co. (konfidentiellt) Lynn, Mass. Edert bref skall öppnas, läsas och besvaras af en kvinna och hållas absolut hemligt.

Garanterad att gifva tillfredsställelse.

Gombault's Caustic Balsam

HAR EFTERMÄRKARE MEN INGA MEDTÄFLARE.

Ett säkert, snabbt och bestämdt botemedel mot

Carb, spillmt, retäckta hasor, sträckta senor, fång, luftsläppningar och all lamhet från spatt, ringbone och andra tumörer. Botar alla hudsjukdomar eller parasiter; torsk, difteri. Borttager alla svullnader från hästar och boskap.

Som medicin för människor för reumatism, sträckningar, ondt i halsen etc. är den oersättlig.

Hvarje flaska Caustic Balsam är garanterad att gifva tillfredsställelse. Pris $1.50 per flaska. Säljes af apotekare eller sändes per express, frakt-fritt med fullständiga upplysningar om dess användande. Eftersänd beskrifvande cirkulär, intyg etc. Adr.

The Lawrence-Williams Co.,
Toronto, - - Ont.

Har ni råd att underhålla hästar?

THOMAS A. EDISON, trollkarlen bland uppfinnare, säger: "Hästen är den sämsta motorn, som någonsin byggts". Då ni tänker på saken, är hästen ungefär den dyrbaraste och onyttigaste sak vid farmarbetet. Då det är som bäst stiger hans arbetstid till omkring sex timmar om dagen, aderton timmar af hvila, dock äter han hela året om, vare sig han arbetar eller ingenting gör. Han äter tio pund för hvarje timme han arbetar. En acre af hvar femte som plöjes går till att föda hästen. Den bästa häst kan bli sjuk, då förlorar ni icke blott hans arbete utan måste ni äfven betala veterinärräkningar. Då han dör, gör ni en stor förlust. Sedan McCormick bygt sin första bindare har tendensen i allt lantbruk varit att komma från den långsamma man- och hästkraften och komma till tid- och pänningbesparande maskiner. Så långt, hvarhelst en

I H C Oil Tractor

satts att arbeta på en farm, har ingen maskin tagit så många hästars plats eller gjort så mycket sträfsamt arbete med så stor besparing af tid och pängar. I H C lokomobilen har åstadkommit en revolution i landtbruket. Om ägaren önskar, skall hans lokomobil plöja nära på så mycket en dag på tjugofyra timmar, som ett par hästar på en månad. Där finns duglighet för eder.

Antingen ni använder den för att draga maskiner för fältet, till bergandet af edra produkter, tröskning, skärande ensilage, packning af hö eller någonting annat, skall I H C lokomobilen utföra arbetet väl. I enkelhet och styrka i konstruktionen, lätthet att sköta, varaktighet och stora ekonomiska förtjänster kan ni icke finna någon lik I H C lokomobeln. De äro gjorda i alla stilar och i 6—12, 7—15, 10—20, 12—25, 15—30, 25—45 och 30—60 hästkrafter. Ni skall finna en, som är just af lämplig storlek för eder farm. I H C maskinlaget omfattar äfven maskiner för allmänna ändamål, från 1 till 50 hästkrafter, som arbeta med lågeller höggradig bränselolja, gas och alkohol.

Det blir till eder fördel att göra bekantskap med I H C lokomobilen. Besök handlaren på platsen och skrif för fakta, siffror och upplysning till

International Harvester Company of Canada, Ltd
WESTERN BRANCH HOUSES:
At Brandon, Man.; Calgary, Alta.; Edmonton, Alta.; Estevan, Sask.; Lethbridge, Alta.; North Battleford, Sask.; Regina, Sask.; Saskatoon, Sask.; Winnipeg, Man.; Yorkton, Sask.
Those Machines are built at Hamilton, Ont.

Första Klass

Accidens-Tryck

utföres å

Svenska Canada-Tidningens Tryckeri.

Vi önska fästa våra många vänners uppmärksamhet på, att vårt tryckeri blifvit kompletteradt med moderna och tidsenliga stilsorter och maskiner, hvarför vi kunna åtaga oss utförandet af all slags "Job Printing", ifrån det minsta till det största. Arbetet inom tryckeribranchen utföres af första klass "union"-män, hvilket garanterar för arbetets kvalité. Gör oss ett besök och öfvertyga eder själf.

Särskild uppmärksamhet fästes vid order från landsorten. Prisuppgifter lämnas beredvilligt och kostnadsfritt. Glöm ej adressen

325 Logan Ave.

WINNIPEG MAN.